

ΈΝΑ ΑΠΡΟΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΜΑΓΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ

Μαρία Χριστίνα Καπετάκη

Δημοτικό Σχολείο Βαλτοτοπίου Σερρών
(Ε΄ Τάξη)

Πριν 7 μήνες περίπου.

Ήταν Δευτέρα απόγευμα. Εγώ και ο αδερφός μου παίζαμε έξω στην αυλή του σπιτιού μου. Περνούσα τόσο όμορφα,ώσπου με φώναξε η μαμά μου,δεν ήξερα τι ήθελε να μου πει,αλλά τα χείλη της έλαμπαν από χαρά. Στην αρχή νόμιζα ότι θα ήταν κάτι καλό,όταν πλησίασα όμως μου είπε:

-Με μετέθεσαν σε έναν παιδικό σταθμό στην Κύπρο και θα μείνουμε εκεί για ένα χρονικό διάστημα έξι μηνών.

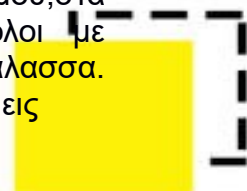
Έχασα τη γη κάτω από τα πόδια μου,δεν ήθελα να φύγω,να αφήσω το σπίτι μου, τις φίλες μου και το σχολείο μου. Το χειρότερο ήταν πως δεν ήθελα να αφήσω τη γιαγιά Μαρία εδώ. Ενώ ο αδερφός μου ο Λευτέρης χοροπηδούσε από τη χαρά του.

Την τελευταία μέρα στο σχολείο αποχαιρέτισα όλους τους φίλους μου και το μεσημέρι ξεκινήσαμε. Το ταξίδι ήταν πολύ κουραστικό,παρόλα αυτά όλες αυτές τις ώρες αναζητούσα πληροφορίες στο διαδίκτυο για το νησί της Κύπρου,μήπως και προσαρμοστώ εκεί πιο εύκολα.

Ήμουν τόσο ταλαιπωρημένη που με πήρε ο ύπνος στο αεροπλάνο. Όταν φτάσαμε ο μπαμπάς μου με πήρε αγκαλιά και πήγαμε στο προσωρινό μας σπίτι.

Το πρωί που ξύπνησα είδα τα πράγματα πολύ διαφορετικά,δεν ήταν όπως τα νόμιζα. Οι γονείς μου νοίκιασαν ένα όμορφο σπίτι που είχε θέα τη θάλασσα και βρισκόταν κοντά στο σχολείο που θα πήγαινα. Όση ώρα έτρωγα το πρωινό μου σκεφτόμουν πως θα ήταν η πρώτη μου μέρα στο σχολείο. Θα έβρισκα άραγε φίλους;θα με συμπαθούσαν;είχα τόσο άγχος, παράλληλα υπήρχε και ένας κόμπος στο στομάχι μου που με φόβιζε περισσότερο.

Η πρώτη μέρα πήγε χάλια,στο θρανίο μόνη μου,στα διαλείμματα μόνη μου,κανείς δε μου μιλούσε και όλοι με απέφευγαν. Αυτό που με βοήθησε ήταν μια βόλτα στη θάλασσα. Κοιτώντας το όμορφο ηλιοβασίλεμα χάθηκα μέσα στις σκέψεις

μου.

Το βράδυ που έπεσα για ύπνο είδα ένα περίεργο όνειρο. Το πιο παράξενο όμως ήταν πως βγήκε αληθινό, με έκανε να πιστέψω στον εαυτό μου και να βρω μια φίλη.

Η δεύτερη μέρα του σχολείου δεν ξεκίνησε καλά, αλλά ευτυχώς προς το τέλος του, όλα άλλαξαν. Στο τρίτο διάλειμμα βρήκα μια παρέα, αλλά δυστυχώς δεν με συμπάθησαν και μου μίλησαν άσχημα. Άρχισα να στεναχωριέμαι και να απελπίζομαι, ώσπου είδα ένα κορίτσι που της είχαν πέσει κάτω τα βιβλία της. Νομίζοντας ότι έχω ελπίδες, έτρεξα προς το μέρος της και την βοήθησα.

-Ορίστε, αυτά είναι τα τελευταία.

-Σε ευχαριστώ!

-Με λένε Μαρία Χριστίνα.

-Εμένα Ντάλια.

Είμαι καινούρια εδώ, είμαι μόνη μου και ψάχνω για φίλες.

-Μην στεναχωριέσαι και εγώ πολλές φορές δεν συμφωνώ με τις φίλες μου και απομονώνομαι, μπορείς να κάνεις παρέα μαζί μου.

Η χαρά μου δεν περιγράφονταν, όταν γύρισα στο σπίτι το είπα στους γονείς μου και ενθουσιάστηκαν.

Την επόμενη ημέρα η οικογένεια της Ντάλιας μας είχε καλέσει στο σπίτι της για γεύμα. Εκεί γνωριστήκαμε καλύτερα, μου ζήτησε να της μιλήσω για τον τόπο μου και τον εαυτό μου.

-Μένω σε ένα χωριό των Σερρών, στο Βαλτοτόπι που ανήκει στην Κεντρική Μακεδονία. Είναι αρκετά όμορφο, με ωραία σπίτια και πολύ πράσινο, με καλούς και φιλόξενους κατοίκους. Το μόνο αρνητικό είναι τα κουνούπια την περίοδο του καλοκαιριού. Το σχολείο μου βρίσκεται στην πλατεία του χωριού, απέναντι από την πανέμορφη εκκλησία μας.

Μου αρέσει να διαβάζω εξωσχολικά βιβλία, να ζωγραφίζω και να παίζω επιτραπέζια παιχνίδια.

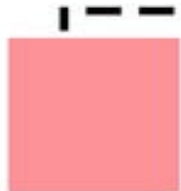
Έχω αρκετές φίλες αλλά με αυτήν που κάνω περισσότερο παρέα είναι η Αριστέα.

-Μαρία Χριστίνα έχω να σου πω και να σου δείξω κάτι πολύ σημαντικό που το γνωρίζω μόνο εγώ και οι γονείς μου.

Έβαλα το μυαλό μου σε σκέψεις...άραγε τι να ήθελε να μου πει;

Μόλις τελειώσαμε το φαγητό μας με πήγε σε ένα καταπράσινο λιβάδι γεμάτο θεόρατα δέντρα. Εκεί υπήρχε και ένα μικρό παρεκκλήσι του Ιωάννη του Ελεήμων, ήταν πανέμορφο, είχε εικόνες, αγιογραφίες και ένα καντήλι που το άναβε η Ντάλια όταν πήγαινε εκεί.

Έπειτα, συνεχίσαμε το δρόμο μας, συναντήσαμε παράξενα λουλούδια που δεν τα έχω δει στην πατρίδα μου, περάσαμε από κάποια μικρά γεφυράκια και ξαφνικά :

-Στάσου!Φτάσαμε! Εδώ,εδώ είναι,ήρθε η ώρα να σου πω το μυστικό μου. Τα δέντρα αυτά είναι μαγικά,όπως βλέπεις έχουν μια χειρολαβή,εάν την τραβήξεις θα σου βγάλει ένα παζλ με όλα τα γράμματα,εάν σχηματίσεις το όνομα μιας πόλης ή μιας χώρας που θέλεις να πας,θα ανοίξει μια πύλη και θα μεταφερθείς αυτόματα εκεί που επιθυμείς,όμως μόνο για δύο ώρες,εάν δεν επιστρέψεις η πύλη κλειδώνει και παγιδεύεται.

-Έχω μείνει άφωνη,δεν το πιστεύω,είναι καταπληκτικό,θα ήθελα να πάω στο Παρίσι!

-Σχημάτισε λοιπόν τη λέξη και φύγαμεεεεε!

Μεταφερθήκαμε λοιπόν στη χώρα του φωτός,επισκεφτήκαμε τον Πύργο του Άιφελ,περάσαμε από την Disneyland και κάναμε βόλτες στα σοκάκια.

Μετά από αυτό το εξουθενωτικό αλλά και καταπληκτικό ταξίδι γυρίσαμε πίσω στα σπίτια μας.

Η ανεπανάληπτη αυτή εμπειρία δεν τελείωσε όμως εκεί,καθημερινώς ταξιδεύαμε και σε μια διαφορετική χώρα εξερευνώντας τα μέρη τους.

Με την Ντάλια γίναμε αχώριστες φίλες,διασκεδάσαμε,γελάγαμε, ζωγραφίζαμε, λέγαμε ιστορίες,πηγαίναμε βόλτες και παίζαμε πολλά Κυπριακά παιχνίδια που μου είχε μάθει. Ένα από αυτά που είναι και το αγαπημένο μου είναι το Λιγκρίν. Περνούσαμε πολύ ευχάριστα τον ελεύθερό μας χρόνο.

Και χωρίς να το καταλάβω, ο χρόνος είχε περάσει. Έφτασε η στιγμή να επιστρέψω στην πατρίδα μου. Τα συναισθήματά μου ήταν ανάμεικτα. Χαρά, γιατί θα γυρίσω στο χωριό μου και στο σπίτι μου και λύπη, γιατί θα αποχωριστώ μια πολύ καλή μου φίλη που από την πρώτη στιγμή που με είδε με έβαλε στη ζωή της.

Ο αποχωρισμός ήταν δύσκολος,ξεκινήσαμε για το ταξίδι της επιστροφής, αυτό που με παρηγορούσε ήταν πως επιτέλους θα έβλεπα τους συγγενείς μου και τους παλιούς μου φίλους. Όσο για την νέα μου φίλη,ευτυχώς υπάρχουν τα τηλέφωνα και το διαδίκτυο.

Όλο αυτό τον καιρό έζησα μία σπουδαία εμπειρία που δεν θα την ξεχάσω ποτέ!!!!

